"ಮಧುರ ಮಕ್ಕಳೇ - ನೆನಪಿನ ಪುರುಷಾರ್ಥದಿಂದಲೇ ಕರ್ಮಾತೀತರಾಗುತ್ತೀರಿ, ಆದ್ದರಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಎಂದೂ ಸಹ ಎಲ್ಲಾ ಬಲ್ಲವನೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು, ನೆನಪಿನ ಬಲದಿಂದ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಡಿಮೆಗಳಿವೆ ಅವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಿರಬೇಕಾಗಿದೆ"

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ ಮಾಡಲು ತಂದೆ ಯಾವ ಚಾಲೆಂಜ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?

ಉತ್ತರ: ಮಕ್ಕಳೇ, ಭೋಜನವನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಾ ಪೂರ್ಣ ಸಮಯ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ತೋರಿಸಿ ಎಂದುತಂದೆಯು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಚಾಲೆಂಜ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಶಿವತಂದೆಯ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಭೋಜನವನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತೀರೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯು ತುಂಬುವುದು. ಸ್ಥಿತಿಯು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಮಕ್ಕಳು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ನೆನಪು ತರಿಸುವ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡಿ, ಡಬಲ್ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕರ್ಮಣಾ ಸೇವೆಯ ಜೊತೆ-ಜೊತೆಗೆ ನರನಿಂದ ನಾರಾಯಣನಾಗುವ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ.

ಗೀತೆ: ಧೈರ್ಯ ತಾಳು ಮಾನವನೇ................

ಓಂ ಶಾಂತಿ. ಇದನ್ನು ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ಮತ್ತು ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು? ತಂದೆಯು ಕುಳಿತು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಹಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಪರಮಪಿತ ಪರಮಾತ್ಮನು ಬರುತ್ತಾರೆ ಅವರೇ ಬಂದು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ಯಾರೇ ಮನುಷ್ಯರು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಈಗ ಸುಖದ ದಿನಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ತಂದೆಯು ಸುಖಧಾಮಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಇದು ದುಃಖಧಾಮವಾಗಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದ ಗೀತೆಗಳಾಗಿವೆ. ತಂದೆಯಂತೂ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಏನನ್ನೂ ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ-ಸುಖದ ದಿನಗಳು ಬರುತ್ತಲಿವೆ. ನಾವು ಸುಖದ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ನಾವೇ ಶ್ರೀಮತದಂತೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ದೈವೀ ಮತದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದು ದೈವೀ ಮತವಾಗಿದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಆಸುರೀ ಮತ. ದೈವೀ ಮತವು ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ ಯಾವುದನ್ನು ಶ್ರೀಮತವೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆಸುರೀ ಮತವೆಂದರೆ ಪತಿತ ಮತ. ದೈವೀ ಮತವೆಂದರೆ ಪಾವನ ಮತವಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀಮತ ಮತ್ತು ಆಸುರಿ ಮತವನ್ನು ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ದೇವತೆಗಳು(ಡಿವೈನ್) ಎಂದು ಪಾವನರಿಗೇ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆಸುರಿ ಎಂದು ಪತಿತರಿಗೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಂತೂ ಪತಿತ ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿದೆ. ಪಾವನ ಮನುಷ್ಯರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಪಾವನ ಮತವನ್ನು ಕೊಡುವವರು ಒಬ್ಬರೇ ಪತಿತಪಾವನ ತಂದೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪಾವನ ಸೃಷ್ಟಿ ಎಂದು ಸತ್ಯಯುಗಕ್ಕೆ, ಪತಿತ ಸೃಷ್ಟಿ ಎಂದು ಕಲಿಯುಗಕ್ಕೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆಸುರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ದಿವ್ಯತಂದೆಯು ಒಬ್ಬರೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಪತಿತಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ದೈವೀ ತಂದೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಸಂಗಮ ಯುಗವಾಗಿದೆ. ಈ ಯುಗವು ನಿಮಗಾಗಿ ಇದೆ ಪ್ರಪಂಚದವರಿಗಲ್ಲ. ಸಂಗಮಯುಗವು ಬರಲು ಇನ್ನೂ ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳಿವೆ ಎಂದು ಪ್ರಪಂಚದವರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ತಂದೆ ಬರುವುದೇ ಪತಿತಕಲಿಯುಗವನ್ನು ಪಾವನ ಸತ್ಯಯುಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಆ ಕುಮಾರ-ಕುಮಾರಿಯರೂ ಸಹ ದಿವ್ಯ ಪಾವನರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪತಿತರಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಕಾರದಿಂದ ಜನ್ಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರಣ ಈ ವಿಕಾರಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ದೇವತೆಗಳು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳು ಎಂದು ನಿರ್ವಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಿರ್ವಿಕಾರಿಗಳು ನಿರ್ವಿಕಾರಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿರ್ವಿಕಾರಿ ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿದೆ. ಯಾವಾಗ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿರ್ವಿಕಾರಿ ಪ್ರಪಂಚ ಇದೆ ಅಂದಾಗ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಕಾರಿ ಪ್ರಪಂಚವೂ ಸಹ ಇರಲೇಬೇಕಲ್ಲವೇ. ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಆಸುರಿ ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಪಂಚವೆಂದು ಸತ್ಯಯುಗಕ್ಕೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ತಾವು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ದಿವ್ಯ ತಂದೆಯೇ ಧೈರ್ಯವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ದೈವೀ ಜೀವಾತ್ಮಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ದೇವತೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮಗಳಂತೂ ನಿರಾಕಾರಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ದೈವೀ ಮನುಷ್ಯರು ಪವಿತ್ರ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ, ಇದಂತೂ ಅಪವಿತ್ರ ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿದೆ. ಅಪವಿತ್ರ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಪವಿತ್ರ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇ ನಿರಾಕಾರ ದಿವ್ಯ ತಂದೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈಗ ತಾವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಧೈರ್ಯವು ಸಿಗುತ್ತದೆ - ಮಕ್ಕಳೇ, ಈಗ ಸತ್ಯಯುಗವು ಬರಲಿದೆ, ಸುಖಧಾಮವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮಯವಂತೂ ಹಿಡಿಸುತ್ತದೆ. ತಕ್ಷಣವೇ ದುಃಖಧಾಮವು ವಿನಾಶವಾಗಿ ಸುಖಧಾಮವು ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೂ ಸಹ ಎಷ್ಟೊಂದು ಸಮಯ ಹಿಡಿಸುತ್ತದೆಯಲ್ಲವೇ. ಪತಿತ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಎಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ. ತಾವೂ ಸಹ ಯೋಗ್ಯರಾಗಿಲ್ಲವಲ್ಲವೇ. ನೀವು ಸ್ವಯಂ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ - ನಾವೀಗ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಪೂರ್ಣ ಯೋಗ್ಯರಾಗಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ಣ ಯೋಗ್ಯರಾದಾಗ ಕರ್ಮಾತೀತ ಸ್ಥಿತಿ ಆಗಿಬಿಡುವುದು ಆದರೆ ಅನೇಕರಲ್ಲಿ ದೇಹಾಭಿಮಾನ ಇರುವ ಕಾರಣ ನಾವಂತೂ ಸಂಪೂರ್ಣರಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ, ನಮಗೆ ಶ್ರೀಮತದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ ಆದ್ದರಿಂದ ನೆನಪು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯ ನೆನಪಿನಿಂದಲೇ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾಗುವುದು. ನಾವು ನಿರಂತರ ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾವಂತೂ ನಿರಂತರ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇವೆಂದು ಯಾರೂ

ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೀರೆಂದರೆ ಉಳಿದಂತೆ ಇನ್ನೇನು ಬೇಕು? ಒಂದುವೇಳೆ ಯಾರಾದರೂ ಇಡೀ ದಿನ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಕರ್ಮಾತೀತ ಸ್ಥಿತಿ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ತಂದೆಯ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಬಹಳ ಪರಿಶ್ರಮವಿದೆ. ನೀವು ಸುಖಧಾಮದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿಕಾರಗಳು ಅಥವಾ ಬಲಹೀನತೆಗಳು ಇದ್ದರೆ ನಾವು ಇಷ್ಟು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿರಂತರ ನೆನಪಿನ ಓಟವನ್ನು ಓಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾನಂತೂ ಸಂಪೂರ್ಣನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ಬುದ್ಧಿವಂತರೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಸಂಪೂರ್ಣರಂತೂ ಶಿವಾಲಯ/ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇಡೀ ಭಾರತವು ಶಿವಾಲಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮೀ-ನಾರಾಯಣರ ರಾಜ್ಯವು ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವಂತೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲವೇ. ಶಿವಾಲಯವಾದ ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ದೇವೀ-ದೇವತೆಗಳು ರಾಜ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಪೂಜೆಗಾಗಿ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷ್ಮೀ-ನಾರಾಯಣರ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರ ಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿನವರದೇ ಪೂಜೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಅವರ ಜಡ ಮಂದಿರಗಳಿವೆ. ಯಾವಾಗ ಅವರು ಚೈತನ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಆಗ ಅವರು ವಿಶ್ವದ ಮಾಲೀಕರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಭಲೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ0iÉೀ ಇರುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ವಿಶ್ವದಮಾಲೀಕರಾಗಿರುತ್ತಾರಲ್ಲವೇ. ಮತ್ತ್ಯಾರ ರಾಜ್ಯವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವೀಗ ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ದೈವೀ ರಾಜಾಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಪಾವನ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಮೊದಲು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪಾವನರಾಗಬೇಕು ಇದರಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮವಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯತನಕ ಜೀವಿಸಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯತನಕ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನದ ಮಳೆಯಂತೂ ಆಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭಿನ್ನ-ಭಿನ್ನ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀ-ನಾರಾಯಣರ ವಿನಃ ದೇವತೆಗಳು ಅಥವಾ ಪವಿತ್ರರೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯು ಸ್ವರ್ಗದ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಸಹ ನರಕವಾಗಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಸುಖ-ದುಃಖದ ನಾಟಕ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಬಂದು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಸಹ ರೆಂಬೆ-ಕೊಂಬೆಗಳು ಹಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆಯಲ್ಲವೇ. ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಮಹಿಮೆ ಇದೆ. ರಾಮ ತೀರ್ಥರು, ವಿವೇಕಾನಂದ ಮುಂತಾದವರು ಗಾಯನ ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ ಏಕೆಂದರೆ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ನಂತರ ಬಂದವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೊಸಬರು ಬರುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಶಿವಾಲಯವೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಶಿವನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿರುವ ಸತ್ಯಯುಗವು ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯರು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಕೇಳುವುದರಿಂದ ಯಾರೂ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ಬಂದು 7 ದಿನಗಳ ಕಾಲ ತಮ್ಮ ಗುರಿ-ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಬೇರೆ ವಿದ್ಯೆಗಾಗಿ 7 ದಿನ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದೇ ಪಾಠಶಾಲೆ ಆಗಿದೆ. ಮೊದಲು ತಂದೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ತಂದೆಯು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ನಾನು ಮಕ್ಕಳ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಯಾರು ಕಲ್ಪದ ಹಿಂದಿನವರು ಇದ್ದಾರೆಯೋ ಅವರೇ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿಯತನಕ ನಿಶ್ಚಯಬುದ್ಧಿಯವರಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಷ್ಟರವರೆಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದೆ? ಎಂದು ತಂದೆಯು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಯಾವುದೇ ಹಳ್ಳಿಯ ಸತ್ಸಂಗವಲ್ಲ. ಅನ್ಯ ಸತ್ಸಂಗದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಹಾತ್ಮ ಗೀತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ, ಇಂತಹವರು ವೇದವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಮಹಾತ್ಮ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಂತೂ ತಂದೆಯು ಕುಳಿತು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಿಶ್ಚಯ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಏನು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ! ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ಸಂಗ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಂತೂ ಇಂತಹವರು ವೇದವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ, ರಾಜವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಓದಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರ, ರಾಜವಿದ್ಯೆಯ ಮಾತಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ - ತಂದೆಯು ಇವರ ಮೂಲಕ ಓದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಇನ್ನೂ ವಾಯುಮಂಡಲವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಎಲ್ಲರೂ ಶಿವತಂದೆಯ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಶಿವತಂದೆಯು ಬ್ರಹ್ಮಾರವರ ಮೂಲಕ ಓದಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಶಿವತಂದೆಯ ವಿದ್ಯೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಓದಿಸುವಂತಹವರು ಶಿವತಂದೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಇಡೀ ದಿನ ನಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ನೆನಪಿದ್ದರೆ ನಂಬರ್ವನ್ನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತೀರಿ ಆದರೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ನಂಬರ್ವಾರ್ ಆಗಿದ್ದೀರಿ. ತಂದೆಯು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ - ಓದಿಸುವ ನನ್ನನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿ ನಾನು ತಂದೆ, ಶಿಕ್ಷಕ, ಗುರು ಆಗಿದ್ದೇನೆ, ಮೂವರನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕು. ಲೌಕಿಕ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಂತೂ ತಂದೆಯೇ ಬೇರೆ, ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಬೇರೆ, ಗುರುಗಳೇ ಬೇರೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೇ ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಸಹಜವೂ ಆಗಿದೆ ಆದರೆ ಮಾಯೆಯು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇರಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಘಳಿಗೆ-ಘಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯೋಗವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುತ್ತದೆ. ತಾವು ಮಕ್ಕಳು ಪರಸ್ಪರ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಯಾರಾದರೂ ಯಂತ್ರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತೀರೆಂದರೆ, ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತೀರೆಂದರೆ ಶಿವತಂದೆಯನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿ ಯಂತ್ರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತೀರಾ. ಶಿವತಂದೆಯ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಬಾಬಾರವರ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಬೆಣ್ಣೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ನೆನಪಿರಬೇಕು. ಇದು ಎಷ್ಟೊಂದು ಖುಷಿಯ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಯಜ್ಞಕ್ಕಾಗಿ ಭೋಜನವನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದುಕೊಂಡಾಗ ಖುಷಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಘಳಿಗೆ-ಘಳಿಗೆ ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತೀರಿ. ಈ ಕಾರಣ ಮತ್ತೆ ಸ್ವಯಂನ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ನೆನಪು ಮಾಡಿಸುವ

ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡಿಸುವವರು ಬೇಕು ಆದರೂ ಸಹ ಶಿವತಂದೆಯನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿ ಭೋಜನವನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತೀರೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ತುಂಬುವುದು. ನಿಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಾಭೋಜನಕ್ಕಂತೂ ಬಹಳ ಮಹಿಮೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಆತ್ಮವು ಶಿವತಂದೆಯ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿದ್ದು ಮಾಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ. ಶಕ್ತಿಯರ ಇಂತಹ ಭಂಡಾರವಾಗಬೇಕು. ನೆನಪಿನಲ್ಲಿದ್ದು ಭೋಜನವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದಾಗ ಶಕ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದೂ ಸಹ ಶಕ್ತಿಯರ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಾಬಾರವರಿಗಂತೂ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಶಿವತಂದೆಯನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಾ ಭೋಜನ ತಯಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ನೆನಪು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಂದೆಯು ಚಾಲೆಂಜ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ - ಯಾರೆಲ್ಲರೂ ಭಂಡಾರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೀರೋ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ. ತಂದೆಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಒಂದು ಗಂಟೆಯೂ ಸಹ ನೆನಪು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೆನಪಿನ ಜ್ಞಾನವಂತರಿದ್ದರೆ ಡಬಲ್ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ಹೂಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಏನೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರು ನರನನ್ನು ನಾರಾಯಣನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವರೇ ರಾಜ್ಯಪದವಿಗೆ ಯೋಗ್ಯರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟು ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇದೆಯೋ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪುರುಷಾರ್ಥದಿಂದ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ತಂದೆಯಂತೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಎಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ಯಾರು ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ಅವರು ಪಡೆಯುತ್ತೀರಿ.

ತನ್ನ ಪ್ರಿಯಾತಿಪ್ರಿಯ ತಂದೆಯನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕು, ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿಶ್ರಮವಿದೆ. ನಾನೂ ಸಹ ಉಪಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಆದರೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಬಹಳ ಪರಿಶ್ರಮವಿದೆ ಎಂದು ಬಾಬಾರವರೂ ಸಹ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪರಿಶ್ರಮ ಪಡುತ್ತಾ-ಪಡುತ್ತಾ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಾತೀತ ಸ್ಥಿತಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಂತರ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತೀರಿ, ಮಾಯೆಯು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕುಳಿತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲವನ್ನು ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತೀರಿ. ಈಗಂತೂ ಟಿ.ವಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಟಿ.ವಿಯಂತೂ ಯಾವುದೇ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿ ಅಲ್ಲ. ವಿನಾಶದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ, ವೈಕುಂಠದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ದೂರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಯೋಗಿ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಅವರಿಗೆ ವೈಕುಂಠದ ರಾಜಧಾನಿಯು ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು. ದೂರದರ್ಶನವಿಲ್ಲದೆ ನೀವು ಜರ್ಮನಿ, ಲಂಡನ್ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೀರಿ. ದೂರದರ್ಶನಕ್ಕಿಂತ ದಿವ್ಯಚಕ್ಷುವಿನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಅದ್ಭುತವಾಗಿದೆ. ಸತ್ಯಹೃದಯದಿಂದ ತಂದೆಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು. ಆಗಲೇ ಖುಷಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯು ಹೇಳುತ್ತದೆ ತಂದೆಯು ಬಹಳ ಉಪಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸುತ್ತಾಡಿಸುವುದು, ತಿರುಗಾಡಿಸುವುದು, ಖುಷಿ ಪಡಿಸುವುದು ಇದೆಲ್ಲವೂ ಉಪಚಾರವಲ್ಲವೇ. ಈ ರೀತಿ ಆಗುವುದಕ್ಕೂ ಸಹ ಯೋಗ್ಯರಾಗಬೇಕಲ್ಲವೇ. ಯೋಗ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವವರನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಯೋಗ್ಯರಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ. ಎಷ್ಟು ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತೀರೋ, ಎಷ್ಟು ಸ್ವದರ್ಶನಚಕ್ರ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುವುದೋ ಅಷ್ಟು ಲಾಭವಿದೆ. ಬೀಜವನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ವೃಕ್ಷವು ನೆನಪಿಗೆ ಬರುವುದು. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ವಿನಃ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ನೆನಪು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ನಾವು ಇಷ್ಟೊಂದು ಜಮಾ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಈ ಆಸ್ತಿಯು ಎಲ್ಲಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿತು ಎಂದು ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ಸಂಗಮಯುಗದ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಪದವಿಯು ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ನೀವು ಸದಾ ಸುಖಿಯಾಗಿರುತ್ತೀರಿ. ಇದು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಗುರಿಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ನೀವು ದೇವತೆಗಳಾಗುತ್ತೀರಿ. ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚ ಆಸುರಿ ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿದೆ. ನೀವು ಮನುಷ್ಯರಿಂದ ದೇವತೆಗಳಾಗುತ್ತೀರಿ. ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ದೇವತೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವವರು ಒಬ್ಬರೇ ಪರಮಾತ್ಮನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತಂದೆ ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಬಹಳ ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಯಾರೇ ವೃದ್ಧರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರನ್ನು ಬಾಬಾ ಅಥವಾ ಪಿತಾಜಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ವೃದ್ಧರು ವೃದ್ಧರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸಹೋದರರೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕಿರಿಯರು ಹಿರಿಯರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ತಂದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ನಿರಾಕಾರ ತಂದೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಪರಮಪಿತ ಪರಮಾತ್ಮ ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಆತ್ಮಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯು ಅವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ತಂದೆಯು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವವರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯು ನಮಗೆ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಈ ಆಸ್ತಿಗಾಗಿ ನಾವು ಪದೇ-ಪದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು, ಈಗ ಅವರೇ ಓದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಾವು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಅಥವಾ ಭಕ್ತಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮುಕ್ತರಾದೆವು. ಇದು ಬಹಳ ಮಜವಾದ ಜ್ಞಾನವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ತಾವು ನಮ್ಮ ಬೇಹದ್ದಿನ ತಂದೆಯಾಗಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಮಕ್ಕಳು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ಅಂದಮೇಲೆ ಪುನಃ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯು ಲೌಕಿಕ ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಏಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ? ಆದರೆ ಯಾರ ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೋ ಅವರ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿ ರಾಜಯೋಗದ ರಾಜ್ಯಪದವಿಯು ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಾವೇ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ಅಂದಮೇಲೆ ತಂದೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ಏಕೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ? ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೂ ನಿಷೇದವಿಲ್ಲ. ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ ತಂದೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ ನಂತರ ಮಾಯಾ ರೂಪಿ ಬೆಕ್ಕು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ತಂದೆಯೂ ಸಹ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಮಾಯಾ ರೂಪಿ ಬೆಕ್ಕಿನ ಮೇಲೆ ಜಯಗಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೆಲಸ-ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಶಿವತಂದೆಯ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ ಬಹಳ ಸಂಪಾದನೆ ಆಗುವುದು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನೆನಪು ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೂ ಸಹ ಬಹಳ ಸಂಪಾದನೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿ. ಯಾರೇ ಒಪ್ಪಲಿ ಅಥವಾ ಬಿಡಲಿ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಒಬ್ಬರಿನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ನೆನಪು ತರಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ತಂದೆಯು ಯುಕ್ತಿಗಳನ್ನು

ಬಹಳ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಮಧುರಾತಿ ಮಧುರ ಅಗಲಿ ಹೋಗಿ ಮರಳಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವಂತಹ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತಾ-ಪಿತ ಬಾಪ್ದಾದಾರವರ ನೆನಪು ಪ್ರೀತಿ ಹಾಗೂ ಸುಪ್ರಭಾತ. ಆತ್ಮೀಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆತ್ಮೀಯ ತಂದೆಯ ನಮಸ್ತೆ.

ಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಮುಖ್ಯಸಾರ:

1. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ನೆನಪು ತರಿಸುವ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಂದೆ, ಶಿಕ್ಷಕ, ಸದ್ಗುರು ಮೂವರನ್ನು ಜೊತೆ-ಜೊತೆಯಾಗಿ ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಭೋಜನವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಅಥವಾ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಗಿದೆ.

2. ಸತ್ಯಹೃದಯದಿಂದ ತಂದೆಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ಹೂವನ್ನಾಗಿ, ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ದೇವತೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ವರದಾನ: ವ್ಯಕ್ತ ಭಾವದಿಂದ ಮೇಲೆ ಇರುತ್ತಾ ಫರಿಶ್ತಾ ಆಗಿ ಹಾರುವಂತಹ ಸರ್ವ ಬಂಧನಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತ ಭವ.

ದೇಹದ ಧರಣಿ ವ್ಯಕ್ತ ಭಾವವಾಗಿದೆ, ಯಾವಾಗ ಫರಿಶ್ತಾ ಆಗಿ ಹೋದಿರಿ ನಂತರ ದೇಹದ ಧರಣಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಫರಿಶ್ತೆಗಳು ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಪಾದವನ್ನು ಇಡುವುದಿಲ್ಲ. ಫರಿಶ್ತಾ ಅರ್ಥಾತ್ ಹಾರುವಂತಹವರು. ಅವರನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಆಕರ್ಷಣೆ ಸೆಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗೆ ಉಳಿದಲ್ಲಿ ಶಿಕಾರಿಗೆ ಬೇಟೆ ಆಡಿ ಬಿಡುವರು, ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಏನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾರು ಎಷ್ಟೇ ಸುಂದರ ಚಿನ್ನದ ಪಂಜರವಿರಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಸದಾ ಸ್ವತಂತ್ರ, ಬಂಧನ ಮುಕ್ತರೇ ಹಾರುವ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಸ್ಲೋಗನ್: ಅಸಂಭವವನ್ನು ಸಂಭವ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಫಲತೆಯ ಅನುಭೂತಿ ಮಾಡುವಂತಹವರೇ ಸಫಲತೆಯ ನಕ್ಷತ್ರವಾಗಿದ್ದಾರೆ.